

PETER MOLIN PETER NISTREM

POSLEDNJI ŽIVOT

Sa švedskog preveo
Nikola Perišić

PRVI DEO
2019, 2009

၁

1.

BALTIMOR, 2019.

Ležao je u krevetu i gledao u beli plafon. Potamnili deo gipsane ploče dobijao je sve jasnije obrise. Mrlja je izgledala kao duh, ili možda balon. Nešto što bi dete nacrtalo.

Džon je shvatao da se nalazi u pograničnoj oblasti između jave i sna, ali nije imao predstavu o tome koliko je već dugo prelazio iz jednog u drugo stanje. Pokušao je da okrene glavu da bi video gde se nalazi. Sekundu kasnije, usledio je talas bola. Epicentar mu se nalazio negde u potiljku, odakle se razlivao dalje po telu. Čvrsto je zatvorio oči i pokušao da negde u sebi pronađe mesto gde će se skloniti. Ali takvog mesta nije bilo.

Sačekao je da najgori bol polako oslabi, pa odlučio da osmotri sobu drugim čulima, a ne očima. Osećala se na sredstvo za čišćenje, ali bez onog sintetičkog mirisa kojim takva sredstva obično odišu. Nije tu bilo citrusa, niti cvetne livade, samo klinički miris čistoće.

Sa desne strane je čuo pištanje. Zvuk se ponavljao u intervalima od nekoliko sekundi i sigurno je dopirao iz neke tehničke aparature koja mu se nalazi u visini glave.

Polako je sklopio šaku oko čeličnog okvira kreveta, pa pustio da klizi duž konstrukcije, sve dok se nije sudarila s nečim što je delovalo kao kabl. Uhvatio ga je i podigao dovoljno visoko da može da ga vidi. Na kraju se nalazio plastični cilindar sa crvenim dugmetom. Pritisnuo ga je i sačekao da se nešto desi. Nedugo zatim, vrata su se otvorila i čuo je zvuk koraka koji se približavaju. Nad krevet se nadvila žena u belom mantilu sa kosom skupljenom u punđu.

„Jeste li budni, Džone? Da li me čujete?“

Pažljivo je klimnuo glavom i zauzvrat dobio osmeh.

„Nalazite se u bolnici *Džons Hopkins* u Baltimoru“, rekla je. „Operisani ste zbog rana od vatrenog oružja u predelu grudi.“

Čim je čuo bolničarkine reči, postao je svestan bola uzrokovanog intervencijom. Bio je drugačijeg karaktera. Ne onako eksplozivan kao onaj u vratu, već više prigušen. Nešto kao drugi sloj bola.

Žena je nastavila da ga obaveštava o njegovom zdravstvenom stanju. Izgubio je mnogo krvi i bio je bez svesti kada je pre dvadeset četiri časa stigao na urgentno odeljenje. Posle toga je operisan, i lekari su uspeali da zaustave unutrašnje krvarenje. Meci, ukupno dva komada, promašili su vitalne organe i prošli kroz telo.

„Vode“, izustio je, i sam se iznenadivši koliko mu je glas bio tanak.

Bolničarka je sa stola uzela šolju sa slamčicom i prinela mu je. Džon je bio halapljiv, pa je usisao više vode nego što je mogao da proguta. Zakašljao se, a žena odevena u belo je morala da mu briše obraz maramicom.

„Teško je piti kada ležite sasvim ravno. Da vam malo iskosim krevet?“

Klimnuo je glavom.

Bolničarka je pritisnula dugme u zidu, i uzglavlje se podiglo. Najzad je mogao pogledom da obuhvati sobu. Kraj kreveta s leve strane ugledao je stalak na točkovima sa intravenskim lekovima. Džon je izbrojao tri providna creva koja su snabdevala njegovo telo hemikalijama kroz otvore u pregibu lakta. Pištanje koje je čuo dopiralo je iz nekog uređaja koji je nadgledao disanje i snabdevanje kiseonikom.

Zavese na dva prozora bile su tanke i propuštale su više sunca nego što mu je prijalo. Vrata hodnika su takođe imala okno na sebi. Bilo je odškrinuto u gornjem delu i dovoljno veliko da ispred ugleda policajca kako stražari.

Džon polako okrenu glavu na drugu stranu i otkri još jedan krevet. Očigledno nije bio jedini pacijent tu. Kada je ugledao lice, bol mu je ponovo eksplodirao u potiljku.

Tamo – samo nekoliko metara od njega – ležao je čovek koji mu je dvadeset četiri časa pre toga pritiskao pištolj na vrat.

2.

KARLSTAD, 2009.

Ponovo telefonska sekretarica. Hejmer je znao da je videla njegov poziv, iako se bližila ponoć. Mobilni inače nije ispuštala iz ruku, i samo je zvrndao po ceo dan. Kada jedan kontinent završi radni dan, drugi upravo počinje – a ona je uvek bila dostupna onda kada je trupama potreban zapovednik.

Ali kada on, njen muž, poželi da je dobije, ona bira da se ne javi. Ili možda skrinuje svoje pozive, kako se to kaže u modernom govoru. Ponekad ga je obuzimala želja da pozajmi telefon od nekog iz menadžmenta i pozove Sesiliju sa njega, za promenu. Samo da vidi hoće li se javiti.

Hejmer je pogledao kroz veliki panoramski prozor i iznenadio se koliko je voda napolju tamna. Uskoro će se Emeli vratiti u Stokholm i leto će i zvanično biti završeno. Pomislio je na to kako je jedva prepoznao ćerku kada ju je sačekao na stanici nedelju dana pre Ivanjdana. Preobražaj u uzornu studentkinju Trgovačke akademije bio je tako iznenađan da je skoro zaboravio kako sada izgleda.

Sesilija je, naravno, bila presrećna kada je Emeli prethodne jeseni krenula na studije. Sve pre toga je zaboravljeno, a naslednica porodične firme skrasila se u klupi najotmenije među školama. On lično nije bio sasvim uveren. Preko leta se zaista trudio da popravi njihov odnos i povрати Emelino poverenje posle onoga što se desilo. Ali ona je odbijala da ga pusti bliže.

Ponovo je pozvao Sesiliju. Zašto se ne javlja, dođavola? Ako je zove već treći put za sat vremena, valjda je shvatila da je nešto važno?

Hejmer je seo za kuhinjsko ostrvo i pomislio koliko je usran bio protekli dan. Počeo je svađom već za doručkom. Tokom čitave

školske godine, izveštaji iz Stokholma su bili dobri. Emeli je rekla da je položila ispite i da se lepo slaže sa ostalima u razredu. Hejmer je u četiri oka sa suprugom doveo u pitanje rezultate studija. Ćerka je od njega nasledila disleksiju, a on se i dalje sećao koliko mu je bilo teško da prati teorijski deo studija arhitekture. Sesilija je samo odmahнула rukom na te primedbe i začudila mu se što nema više vere u svoje jedino dete.

Ali juče se kula od karata srušila. Neki Sesilijin poznanik sa posla, inače blizak prijatelj sa dekanom Trgovačke akademije, saznao je za zabrinutost koja u školi postoji u vezi sa Emeli. Mnogo je odsustvovala, i sada se već sasvim retko pojavljivala. Sesilija je pozvala dekana, i nije odustajala sve dok jadničak nije otvoreno progovorio o njenoj ćerki. Od šezdeset mogućih akademskih poena, ona je posle dva semestra sakupila samo dvadeset četiri. Na poslednja dva ispita nije ni izašla.

Doručak se pretvorio u unakrsno ispitivanje, na kom su Emeli suočili sa njenim lažima. Hejmer je pokušao da umiri suprugu, ali ona kao da je zaboravila koliko je ćerki bilo loše poslednjih godina. I koliko je malo nedostajalo da je izgube zauvek.

Jutro se završilo tako što je Emeli odjurila u svoju sobu, pa zatim napustila kuću sa rancem na leđima. Odmah zatim je otišla i Sesilija, a on je ostao sam usred ruševina onoga što bi trebalo da bude njegova porodica. Ostavljen da, kao i obično, sam počisti za ostalima.

Prepodne je proveo u vinskom podrumu, pokušavajući da ga malo dovede u red. Poslednjih meseci je zabušavao sa inventarisanjem, a ako želi da mu osiguranje i dalje važi, bio je primoran da redovno ažurira spisak flaša. Terapija je funkcionisala, i kada je navukao patike da istrči dvanaest kilometara, koliko je propisivao program treninga, već se osećao bolje.

Ali to vedrije raspoloženje nije dugo trajalo. Posle večere, koju je spremio i pojeo u samoći, srušila se i poslednja iluzija o novom životu njihove ćerke. Hejmer je ušao u njenu sobu. Nije imao nameru da njuška. Samo da provede nekoliko trenutaka tamo. Imao

je običaj to da radi otkako se ona odselila u Stockholm. Da se podseti na to kako su nekada njih dvoje bili sami protiv celog sveta.

To što je izvukao gornju fioku radnog stola predstavljalo je čist impuls. Nije bila lepo zatvorena, i zapravo je nameravao samo da je gurne do kraja. Barem je sam sebe uveravao da je tako. Ali je umesto toga izvukao fioku i odmah reagovao na hrpu starih školskih svedočanstava. Delovala je sumnjivo uredno. Podigao je papire i pronašao kesicu sa belim prahom.

Na dnu je bilo ostalo još samo malo, pa je zavukao kažiprst unutra da zahvati malo sadržine. Stavio ga je na jezik, i odmah prepoznao hemijski opor ukus kokaina.

Posle toga je zvao ćerku najmanje osam puta, ne uspevajući da je dobije. To otprilike i jeste bilo nešto što je naslućivao, ali nije želeo da vidi. Nova Emeli je bila isuviše savršena. Terapeuti na klinici su ga stalno iznova podsećali na to da je put povratka iz psihičkih oboljenja dug i često popločan nedaćama. Ali na njegovu ćerku je boravak u Bjerkbakenu delovao kao čudotvorni lek. Tamo je ušla agresivna devetnaestogodišnjakinja sa sklonošću ka drogama – a izašla devojka koja je konkurisala za prijem na Trgovačku akademiju i pokazivala želju da se angažuje u porodičnoj firmi. I sve to u samo šest meseci.

Hejmer je napustio kuhinjsko ostrvo i počeo besciljno da tumara po kući. Đonovi kožnih cipela škripali su po parketu od izbeljenih dasaka, i osećao se kao jedini gost na nekoj sasvim opusteloj zabavi. Previše svećano odeven, u košulji i sakou, a mogao bi da se vuče okolo u papučama i kućnom ogrtaču. Ovde ionako nema nikoga.

Presvukao se u bež pantalone i crnu polo majicu koju je kupio u Milanu. Majica je dobro pristajala njegovom mišićavom, vitkom telu. Za to je trebalo da zahvali trčanju. Nije mnogo četrdesetosmogodišnjaka u takvoj formi. Doduše, kosa mu se prilično povukla, a koža oko očiju se naborala. Ali sviđalo mu se sopstveno lice, dostojanstveno je starilo.

Događalo se da krišom kupi *Švedski list za dame* pošto bi on i Sesilija prisustvovali nekoj premijeri u Stokholmu. Obožavao je da bude među ljudima koji se pojavljuju na takvim slikama, pa je obično upoređivao sebe i Sesiliju s drugim parovima sličnih godina. Bjurvalovi su bili nepobediv tandem kada je trebalo odisati dostojanstvom i dobrim ukusom.

Hejmer se vratio u kuhinju. Napravio je sebi sendvič, ali nije mogao da pojede više od polovine. Misli su mu se vraćale na Emeli i pitanje gde se sada nalazi. Bila je strašno ljuta kada je tog jutra napustila kuću, pa je želeo priliku da porazgovara sa njom. Na miru, kada je bude prošao prvi bes.

Ponovo je ušao u ćerkinu sobu i seo na krevet. Uvideo je koliko se nova Emeli loše slagala sa starom. Bele bluze i džemperi od kašmira visili su na vešalicama kraj crnih dukserica sa kapuljačama i majica sa nazivima bendova. *Barberi* tašna je stajala na podu kraj žute plastične gajbe sa pločama. I možda najveći kontrast od svih – elegantni *mekbuk* u kožnoj futroli kraj solitera od PC kompjutera sa tri monitora i setom sa slušalicama i mikrofonom koji kao da je pripadao nekom vojnom pilotu.

Fotografija okačena iznad radnog stola služila je kao podsećanje na neko drugo vreme. Grupna slika ekipe *Strajker čiks* sa prvog takmičenja na kom su učestvovala, *Drimheka* u Jenčepingu. Emeli je stajala sasvim desno, za glavu viša od ostalih devojaka u timu. U to doba je bila ofarbala plavu kosu u crno, i skratila je na kratku paž frizuru. Imala je jaču šminku, a na gornjoj usni su joj se videle dve alke koje su toliko uznemiravale Sesiliju.

Hejmer odvrati pogled od fotografije. Želeo je da ponovo izađe na trčanje. Da isprazni energiju iz tela i oseti ukus krvi u ustima. I makar na trenutak zaboravi kakva je beskičmena ameba bio.

Onda je čuo kako se vrata otvaraju u prizemlju. Zatim i potmuli tresak torbe koja se spušta na klinker pločice i zveckanje vešalica koje se sudaraju na šipci ispod police za šešire. I na kraju, umorne korake na stepenicama.

„Dragi, da li bi mogao da mi doneseš čašu vode?“

Hejmer je krenuo u kuhinju, u susret Sesiliji, pa je video kako skida cipele s visokim potpeticama i seda na sof u susednoj dnevnoj sobi. Jedva primetno je zaplitala jezikom, ali ipak dovoljno da bi on primetio da je pripita.

„Naravno“, odvratio je, naprežući se da ne pokaže koliko ga nervira to što nije mogao da je dobije u toku večeri. Emeli je bila potrebna njihova podrška i bilo bi glupo započinjati još jednu svađu.

Pritisnuo je čašom udubljenje u vratima frižidera. Dok je hladna voda sa mehurićima tekla u nju, pogledao je svoju suprugu na sofi. Platinastoplavu kosu s neposlušnim pramenom koji je odbijao da ostane na svom mestu iza uva. Nos aristokratskog oblika kojim je bila silno zadovoljna, znao je. I brada koju je trljala pomalo prečesto. Lekar joj je prilikom poslednjeg zahvata malo previše zategao kožu. Nije izgledala prirodno za ženu stariju od četrdeset godina, žalila se često. Hejmer nije ništa govorio, ali je u sebi smatrao da to i jeste poenta plastične hirurgija. Da je Sesilija želela da izgleda prirodno, mogla je da zadrži svoju staru bradu.

Stavio je čašu sa vodom na podmetač kako bi zaštitio sto ispred sofe.

„Hvala“, rekla mu je i ispila polovinu odjednom. „Izvinjavam se što dolazim ovako kasno. Sastanak se odužio, a ja sam potpuno zaboravila da posle treba da imamo degustaciju vina. Donela sam ti nekoliko flaša. Novi tip iz uprave je suvlasnik nekog imanja u Južnoj Africi, a kada sam mu ispričala koliko se interesuješ za vina, insistirao je da ti pošalje jedan sanduk.“

„Pozdravi ga i zahvali mu“, odvrati Helmer, pa sede u fotelju od laminiranog drveta.

Mrzeo je kada njegova žena postupa tako. Zbog čega li je samo pomislila da flaše tog trgovca konjima zaslužuju da zauzmu mesto u njegovom podrumu? Zar nije shvatala s kakvom je pažnjom on sastavljao svoju zbirku, i da je ono malo preostalih slobodnih mesta

bilo namenjeno za bordoe koje se nadao da će uspeti da kupi na aukciji vina u *Sodebiju* kasnije u toku jeseni.

„Jesi li se čula sa Emeli večeras?“, upitao je.

„Ne“, rekla je. „Zar nije kod kuće?“

Odmahnuo je glavom, dok je supruga podigla nogu na sofu i počela sama sebi da masira stopalo. Hejmer pokuša da se priseti kada je prestala da to traži od njega posle dugog radnog dana provedenog u neudobnoj obući.

„Ona nije dobro“, rekao je i ustao.

Pokretom ruke joj je pokazao da učini isto, pa su zajedno otišli u ćerkinu sobu. Izvukao je fioku i pokazao na kesicu sa ostacima kokaina.

„Je li ono što mislim da jeste?“, upitala je Sesilija.

Klimnuo je glavom.

„Osećam se potpuno izigrano“, nastavila je posle nekoliko trenutaka ćutnje. „Prvo sve te laži o školi, a sada i ovo. A obećala je da će prestati.“

„Bili smo naivni, trebalo je da ukapiramo da neće ići tako lako.“

„Hoćeš reći, ja sam bila naivna. Ti nikada i nisi poverovao da joj je bolje.“

To je bilo sasvim tačno. Ali Hejmeru se dopadalo što je ona sama izvela zaključak, bez potrebe za navođenjem sa njegove strane.

„Ne javlja se na mobilni“, rekao je. „Mislio sam da izađem i potražim je.“

„Da li je to zaista pametno?“, zapita se Sesilija. „Ona će se sigurno uskoro vratiti, a volela bih da tada oboje budemo kod kuće. Emeli tebe sluša više nego mene.“

Pogrešno, pomislio je. Ona je nekada više slušala njega, ali to je bilo pre Bjerkbakena.

Kao i obično, pustio je Sesiliju da odluči, pa su zatim popili čaj od kamilice, jer je tvrdila da smiruje živce. Kada je prošlo jedan, a ćerke i dalje nije bilo na vidiku, Sesilija je otišla u spavaću sobu da legne.

On se sklupčao na sofu i navukao cebe preko sebe. Ako Emeli bude pokušala da se krišom provuče pored njega, probudiće se. Obećao je samom sebi da će zaista pokušati da razgovara sa njom. Negde duboko je i dalje postojala ona stara Emeli. Ona koja je sve nade polagala u njega – a on ovoga puta nije imao namere da je izneveri.

3.

BALTIMOR, 2019.

Mesto na kom je čovek ležao sada je bilo prazno. Kreveta nije bilo, a instrumenti koji su ranije bili prikopčani na njegovo telo sada su stajali isključeni na kolicima kraj zida.

Džon je ponovo bio izgubio svest kada ga je čovekovo lice podsetilo na to zbog čega se nalazi u bolnici. Sada je sa druge strane prozora bio mrak. Dan se pretvorio u več, ili čak noć. Nije znao tačno, u prostoriji nije bilo sata.

Bolničarka je ponovo ušla. Stala je kraj kreveta i zabrinuto ga pogledala. Tvrđila je da gubitak svesti ne spada u uobičajeni obrazac kod povreda grudnog koša, pa je želela da dovede lekara. Džon se pobunio. Vrat ga više nije boleo, a za bolove u grudima se pobrinuo morfijum. Posle izvesnog oklevanja, žena je popustila.

„Šta se dogodilo sa čovekom koji je ležao pored mene?“, upita Džon.

„Ponovo je operisan. Prvi put nije ispalo baš sjajno, pa je hirurg želeo da izvrši još jednu intervenciju“, počeo bolničarka, pa iznenada začuta.

Možda mu je već ispričala previše o drugom pacijentu. U bolnici su strogo gledali na otkrivanje službenih tajni. Džon se zapita koliko je zapravo znala o ljudima koje neguje. Policijska straža pred vratima teško da je spadala u uobičajene pojave u bolnici *Džons Hopkins*.

Bolničarka mu je poželela laku noć nakon što joj je obećao da će je pozvati ukoliko bude osetio vrtoglavicu. Džon je sačekao da žena napusti prostoriju, pa tek onda sklopio oči. Fragmentarna sećanja na događaje u baltimorskoj luci pretvorila su se u razumljivu celinu u istoj sekundi kada je ugledao čovekovo lice. Iako se telo bunilo, a

bol u potiljku ponovo počinjao da se javlja, primorao je sebe da se u mislima vrati na teretni kontejner kraj kog je mislio da mu je životu došao kraj.

Abeze je bio tamo, zajedno sa ostalim poznatim licima. I Ganiru, naravno. Uvek i Ganiru. On je sazvao sastanak, pa ih poveo kroz lavirint od kontejnera do severnog dela luke. Na kraju je zastao pred jednim od njih i otključao rezu, pa su teška vrata skliznula u stranu.

Klimnuo je glavom Abezeu, koji se nalazio najbliže, da uđe. Za njim su krenuli i Džon i ostali. Poređali su se duž zidova i posmatrali Ganirua kako pokušava da zatvori vrata za sobom. Mehanizam brave je pružao otpor, ali kada ga je malo pritisnuo bokom, cilindar je skliznuo u pravi položaj, i ono malo svetlosti ranog prolećnog sunca koja je i dalje prodirala unutra ostalo je napolju.

U sledećoj sekundi se na plafonu upalilo slabo osvetljenje. Džon je pogledao uvis i ugledao baterijsku lampu okačenu o kuku. Ganiru je napravio nekoliko koraka i posegnuo za izvorom svetlosti. Skinuo ju je sa kuke, pa je podigao ispred sebe u visini grudi. Hladna, bela svetlost obasjavala mu je lice odozdo, pa je izgledao kao neka zlokobna sablast.

„Sedite.“

Džon je iskosa pogledao ostale. Činilo mu se čudnim da tek tako sedne na prljavi pod.

„Sedite“, ponovio je Ganiru.

Ljudi su ga ovoga puta poslušali, i naslonili se leđima na zidove od talasastog čelika. Džon oseti hladan metal kroz tkaninu košulje.

„O čemu se radi?“, upitao je Abaeze.

Da je on rekao Ganiruu nešto slično, dobio bi kao odgovor jak šamar ili dva. Ali sa Abezeom je bilo drugačije. On je već dugo bio tu, i imao je drugačiji status u grupi.

„Mislio sam da nikada neću morati ovo da kažem, ali neko od vas je propevao.“

Džon je bio zahvalan na tome što mu se lice nalazilo u mraku, pa nije moglo da ga oda dok je Ganiru izgovarao ove reči. Već je toliko puta sanjao šefove divovske ruke stegnute oko svog vrata. Palčeve kako mu se utiskuju tik ispod adamove jabučice i pritiskaju sve dok potpuno ne ostane bez vazduha.

„Koliko si siguran?“, upitao je Abeze, ovoga puta tihim glasom.

„Stoprocentno, jebiga. Imali smo problem sa isporukama koje je zaustavila DEA. Zato sam sa vama započeo priču o lažnoj turi koja treba da stigne teretnim avionom. I šta mislite, koje su sanduke kerovi otvorili?“

Ganiru je prešao baterijskom lampom preko lica svojih ljudi kao da drži baklju. Išao je od lica do lica, i zaustavljao se nekoliko sekundi na svakom od njih.

„Ako neko želi nešto da kaže, sada je trenutak da to učini“, zarežao je.

Kada su njegove tamne oči prešle preko Džona, pokušao je da prinese ruku čelu da bi obrisao znoj. Nije ga slušala. Signali nisu stizali iz mozga, sistem se pokvario negde unutar tela.

Ponovo je čuo Ganirua. Urlik je odjeknuo unutar kontejnera.

„Odgovarajte, dođavola!“

Pošto niko nije odgovarao, dograbio je pištolj iz futrole ispod sakoa, pa ga spustio na pod ispred sebe. Zavrteo je oružje, tako da je počelo da se okreće oko svoje ose. Džon je posmatrao cev kako kruži. Brzina se postepeno smanjivala, a kada je pištolj već pravio poslednji krug, izgledi mu nisu baš bili sjajni. Ali onda je otvor cevi u poslednjem trenutku odlučio da ga zaobiđe i zaustavi se ispred čoveka kraj njega.

Ganiru je uzeo oružje, stavio ga u futrolu, pa ponovo okačio baterijsku lampu o kuku na plafonu. Zatim je zgrabio gubitnika u ovom poremećenom ruletu i odvuкао ga ka vratima. Slobodnom rukom je otvorio kontejner i gurnuo čoveka tako jako da je ovaj pao na asfalt ispred.

Ganiru se ponovo okrenuo da vidi lica onih unutra. Sada je delovao smirenije. Uputio im je oprezan osmeh, kao da igra sa pištoljem nije bila sasvim ozbiljna.

„Pucaću u jednog od vas svakih deset minuta, sve dok ne budem saznao ko je cinkario“, rekao je i izašao.

Džonu se uši zaglušiše kada su se masivna vrata zatvorila uz tresak, a svetlost se ponovo svela na beli odsjaj baterijske lampe. Sekundu kasnije, dva brza pucnja začula su se ispred kontejnera.

Usledila je neprobojna tišina. Kao da su svi ljudi unutar četiri metalna zida zadržali dah, i niko nije želeo da bude prvi koji će nastaviti da diše. Na kraju je odsustvo reči počelo toliko da ih pritiska da je čovek koji je sedeo najbliže vratima uprkos svemu otvorio usta.

„Smirite se, niko nije povređen“, rekao je. „Ti meci su završili u podu. Uopšte ne verujem u tu priču o zaustavljenim isporukama. Niko ovde nije toliko glup da propeva, zar ne? Ganiru je uvek bio paranoičan, i sada samo hoće da nas stavi na probu.“

Džon je bio skoro spreman da mu poveruje. Zvučao je tako umirujuće, tako utešno. Uskoro će se ovo završiti, i svi će se zajedno smeјati. Šef će ih častiti pićem u onom žalosnom lokalu kraj Paterson parka koji vodi njegov rođak.

Džon pokuša da ponovo zatraži od svog mozga da podigne desnu ruku. Nervi su nastavljali da štrajkuju.

„Šta ti misliš, Abeze? Ti ga ipak poznaješ“, začuo se neki glas iz polumraka.

Abeze je sedeo u dubokoj koncentraciji, i samo je slegnuo ramenima. Kao da mu nije stalo ni do čega drugog osim do sopstvenih misli.

Onda se opet začuo zveket brave. Uska traka dnevne svetlosti se probila unutra, pa se proširila kada se vrata otvoriše do polovine. Nešto je ubačeno u kontejner, a onda je svetlo ponovo iščezlo. Kroz čelični zid se potmuloo začuo Ganiruoov glas.

„Još pet minuta.“

Džon vide kako nekoliko ljudi naglo ustaje i zatim pravi polukrug oko tela na podu. Neko ga je protresao da vidi reakciju. Isprva oprezno, a zatim sve grublje. Onda je lice palo u stranu, i Džon je odjednom video kako između nečijih nogu u njega zuri jedno oko. Drugo je bilo razneseno.

Čovek koji je maločas pokušao da umiri grupu oteturao se do daljeg ugla kontejnera i povratio, glasno rigajući. Opori zadah želudačne kiseline i upola svarenih fahitasa brzo se proširio skućenim prostorom.

Nekoliko ljudi se razvikalo, kriveći jedni druge za ovo ili ono. Džon je sedeo kao zalepljen za pod i borio se da bar donekle dovede misli u red. One su pak vijugale u raznim pravcima i nikako se nisu dale povezati u neku smislenu celinu.

Abeze je stao na sredinu kontejnera i razdvojio dvojicu ljudi koji su počeli da razmenjuju udarce.

„Ako ne budemo zadržali mir, svi ćemo umreti“, povikao je.

Ljudi preko volje prestadoše da se tuku. Verovatno su uvideli da je Abeze jedina osoba koja ima šansu da zaustavi Ganirua.

„Kada se bude vratio, ja ću mu reći ko je cinkaroš. Nikada neću oprostiti sebi što je jedan od nas morao da umre pre nego što sam sabrao dva i dva“, rekao je, pa ponovo seo.

I drugi su posedali na pod. Zatim je u kontejneru zavladala neobična tišina. Preplašeni ljudi naslonjeni na zidove izbegavali su da pogledaju jedan u drugog. Naposletku se neko usudio da postavi pitanje:

„Pa, ko je?“

Abeze odmahnu glavom.

„Kada Ganiru bude došao.“

Džon se zapita u kojoj meri se haos koji mu je ključao u glavi video spolja. Disanje mu je postalo toliko ubrzano i plitko da je morao da dahće poput deteta u groznici. Ali niko nije obraćao pažnju na njega. Svi su imali svojih briga i u sebi su se preračunavali.